

SPRAAKMAKENDE BOEKEN, donderdag 23 februari 2012

Ph. Bossier over Laurent Binet, HhhH (2009)

HAND-OUT

HhhH, HHhH, Inleiding (oa Franse context)

ORIGINALITEIT!

Een dubbel gevecht *in real time*

1. De anti-titel
2. Een format in 257 hoofdstukken en 2 delen
3. Creatie van het momentum: spanning en uitstel
4. *Synchronicity*: alterneren tussen de roman én het schrijfproces
5. Grappig zappen, de kunst van one-liners
6. HhGg
7. Een tangconstructie

De auteur als persoon, personage, 'persona'

Mise-en-abyme: ironisch?

Definities van de roman en herdefiniëren van de bedoeling

ORIGINALITEIT?

De roman als anti-roman: een traditie

1. M, "niet alleen dat ik nooit iets schreef wat naar een roman geleek"
2. LS, maar eerst nog iets anders
3. C, "een plaatsje waarvan de naam me niet te binnen wil schieten"
4. P, "zes personages op zoek naar een auteur"
5. T, de laatste hoofdstukken
6. S, "de laatste sigaret", een onmogelijk verslag
7. RB, de verloren poging tot roman

Het pact met de lezer

- (Auto)biografie, documenten, etc, "Maar zegt niets wat niet waar is" (M)
- topoi en trucjes
- een recept zonder basis-ingrediënt

(Post), meta, infra

- De lezer beslist
- Praag vandaag
- Creatief vertellen

PhhK?

(Ont)fictionalisering: de literatuur in gevecht met zichzelf

Besluit: origineel of niet? Een *format* voor de lezer in de tijd van Internet
Ernstig en pakkend, leerzaam en grappig, herkenbaar en weer niet, én spannend.

"een echte roman"

Citaten

LB/1-257

« Gabcik, c'est son nom, est un personnage qui a vraiment existé.
(...) et moi aussi, peut-être, je suis là »

LB/2

« Je ne me souviens pas exactement quand mon père m'a parlé pour la première fois de cette histoire (...). C'est aussi pour lui rendre cela que j'entreprends ce livre: les fruits de quelques mots dispersés à un adolescent par ce père qui, à l'époque, n'était pas encore prof d'histoire, mais qui, en quelques phrases mal tournées, savait bien la raconter.
L'Histoire.”

M, “Niet alleen dat ik nooit iets schreef wat naar een roman geleek, maar ik houd er zelfs niet van, iets dergelyks te lezen, omdat ik een man van zaken ben. Sedert jaren vraag ik mij af, waartoe zulke dingen dienen, en ik sta verbaasd over de onbeschaamdheid waarmee een dichter of romanverteller u iets op de mouw durft spelden, dat nooit gebeurd is, en meestal niet gebeuren kan.”

M, “Ik heb niets tegen verzen op-zichzelf. Wil men de woorden in 't gelid zetten, goed! Maar zeg niets wat niet waar is.”

C, “Ledige lezer, je zult zonder mijn erewoord best willen geloven hoe graag ik dit boek, als spruit van mijn brein, had zien uitgroeien tot het mooiste, fierste en verstandigste dat men zich kan denken. Maar ik kon de natuurwet niet breken dat alles zijns gelijke voortbrengt”.

DvR, “Het is nog steeds de zee, uiteraard, maar je ziet dat er iets is veranderd, iets aan de kleur. De brede, lage golven deinen nog steeds even vriendelijk, en er is nog steeds alleen maar oceaan, maar het blauw raakt gaandeweg bezoedeld met geel. En dat levert geen groen op, zoals je van de kleurentheorie nog weet, maar troebelheid. Het schitterende azuur is verdwenen. De turkooizen rimpeling onder de middagzon is weg. Het peilloze kobalt waaruit de zon opsteeg, het ultramarijn van de schemering, het loodgrijs van de nacht: voorbij.”

E, “Iemand heeft gesuggereerd dat 'niet-creatieve' schrijvers zoals Linnaeus en Darwin waarheidsgetrouwe informatie over walvissen en apen wilden overbrengen terwijl toen Melville over een witte walvis schreef en Burroughs over Tarzan vertelde, ze alleen maar deden alsóf ze de waarheid vermeldden maar in feite niet-bestaande walvissen en apen verzonnen en niet geïnteresseerd waren in de werkelijke dieren. Maar kunnen we met zekerheid zeggen dat Melville, terwijl hij het verhaal van een niet-bestaande walvis vertelde, geen enkele bedoeling had om iets waars over leven en dood te zeggen, of over menselijke trots en hardnekkigheid”.